

POSTANOWIENIE

20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 20 listopada 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Towarzystwa Ubezpieczeń spółki akcyjnej w W.
przeciwko J. G.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej J. G.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z 21 marca 2024 r., I AGa 315/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od J. G. na rzecz Towarzystwa Ubezpieczeń spółki akcyjnej w W. 4050 złotych kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwany J. G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 21 marca 2024 r., zaskarżając go w całości, wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu drugiej instancji w całości i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy przez uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji w części i oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne: Czy zasada ograniczenia abstrakcyjnego charakteru prawnego zobowiązania wekslowego w stosunkach między wystawcą a remitentem obejmuje jedynie

kwestię badania materialnoprawnych podstaw wypełnienia weksla *in blanco* wynikających z deklaracji wekslowej oraz umowy generalnej o gwarancje ubezpieczeniowe łączącej wystawcę, będącego jednocześnie zobowiązanym z umowy należytego wykonania kontraktu, oraz remitenta będącego gwarantem, czy też kwestia badania materialnoprawnych podstaw prawidłowości wypełnienia weksla *in blanco* rozciąga się także na badanie materialnoprawnych podstaw zasadności roszczenia beneficjenta gwarancji ubezpieczeniowej względem zobowiązanego, tj. możliwość badania stosunku prawnego pomiędzy zamawiającym – inwestorem (beneficjentem z umowy gwarancji) a wykonawcą (zobowiązanym z umowy gwarancji)?

Ponadto skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sądy obydwu instancji przyjęły, wbrew treści zapisów umowy, że gwarancja ubezpieczeniowa ma charakter abstrakcyjny.

W odpowiedzi na skargę powód wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Sformułowane przez skarżącego zagadnienie prawne nie ma charakteru uniwersalnego, o czym przekonuje jego szczegółowość i silne powiązanie z konkretnym stanem faktycznym, co oznacza, że znaczenie tego zagadnienia nie

wykracza poza niniejszą sprawę. Skarżący dąży bowiem nie do uzyskania abstrakcyjnej odpowiedzi dotyczącej wykładni określonych przepisów, ale oceny trafności wydanego rozstrzygnięcia na płaszczyźnie subsumpcji. Ponadto uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie zawiera pogłębionego wyводу dotyczącego sygnalizowanego przez skarżącego problemu prawnego. Nie zostały przytoczone argumenty uzasadniające możliwe rozbieżne interpretacje prawne, poglądy orzecznictwa ani doktryny. Skarżący powołał się jedynie na stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z 14 maja 2021 r., II CSKP 62/21, streścił stanowiska Sądów *meriti* oraz przedstawił własne stanowisko (s. 3 skargi kasacyjnej). Nie jest natomiast rolą Sądu Najwyższego poszukiwanie argumentów uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w treści uzasadnienia skargi, a zwłaszcza podstaw kasacyjnych, jeżeli strona nie powołała ich we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia SN: z 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16; z 4 lipca 2017 r., III CSK 64/17; z 10 maja 2018 r., I CSK 800/17).

Skarga kasacyjna jest natomiast oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Pozwany nie wyjaśnił, jaki przepis bądź przepisy zostały jego zdaniem naruszone w stopniu kwalifikowanym, przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi. W tym fragmencie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w ogóle nie został wskazany żaden przepis prawa, do którego mogłaby się odnosić

czwarta przesłanka kasacyjna (s. 3 skargi kasacyjnej). Taka konstrukcja wniosku wyklucza przyjęcie, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący nie sporządził również w sposób właściwy uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej w zakresie czwartej przesłanki kasacyjnej. Na uzasadnienie to składają się bowiem zaledwie trzy zdania.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

(D.Z.)
r.g.